

ſtændig Herre over, og de Grunde, iſølge hvilke denne Jurisdiktion er givet dette Thing, ere af den Beſtaffenhed, at jeg er overbevist om, at det mere og mere vil blive Reglen, at man aldrig giver dette Samtykke undtagen netop i de ſærlige Undtagelſeftilfælde, ſom jeg nævne i mit første Foredrag, naar vedkommende Rigsdagsmand ikke har talt ſom Rigsdagsmand, men har talt — ſaaledes ſom den ærede Ordfører for Mindretallet ſagde — for at ſøge perſonlia Hævn. Diſſe Udtryk, ſom det ærede Medlem rettede til mig, vilde jeg ſelvſølgelig have imødegaaet, hvis ikke den høitærede Formand ved at paatale dem havde fritaget mig derfor. Efter at den høitærede Formand har paatalt dem, anſer jeg dem for at være gaaede ud af Diſkuſſionen. Endnu mindre ſkal jeg følge det ærede Medlem fra Aarhus (Ingerslev) i hans intereſtante Forklaringer om det paagjældende Blads hele økonomiſke Stilliſt og Forhold, og hvad dertil hører. At det intereſterer det ærede Medlem, maa der jo være ſærlige Grunde til. Det ærede Medlem er Aktionær deri, men vi Andre, ſom ikke ere Aktionærer, have virkelig ikke nogenſomhelſt Intereſſe af det. Hvad der i den Henſeende er afgjørende overfor Sagen, ſom den nu foreligger, er ene og alene det, at Bladet utvivlſomt er et Regjeringsorgan, og det et meget yderliggaaende Regjeringsorgan. Om det bliver betalt af Miniſteriet eller af nogen af Miniſteriets Venner eller af vedkommende Redaktør ſelv, hvilke Udgifter det har osv., det maa være ganſke ligegyldigt. For den Bedømmelſe, her er Tale om, har kun det Betydning, at det utvivlſomt er et udpreget og fanatiſk Organ for det nuværende Miniſterium. Jeg kan for Reſten godt forſtaa, at ærede Medlemmer, ſom ſkulde tale ſaaledes, at det dog paa en vis Maade kunde ſiges, at de havde talt for den anden Side, have haft nogen Vanſtelighed derved, at de have maattet ſøge meget langt ud omkring for overhovedet at komme til at ſige Noget. Derfor undrer det mig heller ikke, at det ærede Medlem fra Aarhus (Ingerslev) har villet tage hele Hiſtorien om Aalborg op igjen, at han har villet forklare os, hvorledes Landmandsforſamlingen er ſindet overfor Politik. Jeg kan forſikre, at vi vide ſaa godt, hvorledes Landmandsforſamlingen og navnlig dens Betydning er ſindet overfor Politik, at vi ikke behøve nogen ſærlig Beilædning derom. Heller ikke kan det have nogen afgjørende Betydning for denne Sag, hvad ærede Medlemmer mene om den paagjældende ærede Landſtingsmands Optraeden i Aalborg. Ærede Medlemmer paa den anden Side finde, at det er uheldigt, at der

er fremkommet Demonſtrationer imod deres Politik, imod deres Miniſterium. De kunne dog ikke fortaente os Andre i, at vi have en modſat Opfattelſe. Nu mener det ærede Medlem fra Aarhus (Ingerslev), at det er høiſt upaſſende, at en Landſtingsmand bruger Udtryk ſom: Ned med Eſtrup! Ned med Miniſteriet! (En Stemme: Der blev ogſaa raabt: Leve Miniſteriet!) Ja, ſelv om der ikke ogſaa er blevet raabt Leve for Miniſteriet, er jeg ſaa langt fra at finde det upaſſende, at en Landſtingsmand ſiger: Ned med Miniſteriet, at jeg tværtimod vilde anſe det for høiſt onſteligt og gavnligt for vort Fædreland, om hele Landſtinget ſagde: Ned med Miniſteriet! Der er ingen Udtaalelſe, der vilde have større Sympathi i vort Land og være af gavnligere Betydning for vort Land. Jeg ſkal derfor vel vogte mig for at dæmpe Landſtingets Begeiſtring i den Retning. Tilbage bliver ſaa den ene ſimple Ting, at der fra det paagjældende Blads Side er overfor et æret Medlem af det andet Thing begaaet en Handling, ſom er ſkammelig, og ſom fortjener alvorlig Misbilligelſe. Der er nemlig begaaet den Handling, at Bladet har fremſat en Sigteſe mod det paagjældende Medlem af Landſtinget for en meget grov Forbrydelse og fremſat den paa en ſaadan Maade — det er Hovedſagen her — at Juſtizminiſteren har følt ſig nødt til at reiſe en kriminel Underſøgelſe imod den Paagjældende. Jeg tror ikke, at der er Ord ſtærke nok til at misbillige en ſaadan Fremgangsmaade. Derfor vil jeg ikke nøies med dette almindelige ſtatsretlige Henſyn, ſom kan hentes fra Grundlovens § 57. Selv om jeg i og for ſig kan være enig med de Herrer, der mene, at ogſaa naar man i høi Grad misbilligede de Udtryk, der ere ſaldne fra det ærede Medlem for Kjøbenhavnſ Amtſ 5te Valgkreds (Holſtein), burde man alligevel negte dette Samtykke, vil jeg dog ſige: Det er jeg enig i, men da diſſe Udtryk i og for ſig ere ſaa beſøiede, ſom de ere, mener jeg, at der er ſaa meget mere Grund til at negte Samtykket, fordi det vilde være en fuldſtændig Miſkjendelſe af dette Things Stilliſt, en fuldſtændig Miſkjendelſe af Grundlovens § 57, om vi her vilde deſavouere det, der er den almindelige Opfattelſe i dette Thing og heldigviſ ogſaa den almindelige Opfattelſe i Landet, ved at give et ſaadan Samtykke. Det eneſte Argument af nogen Betydning, ſom er blevet anført for at give dette Samtykke, er, hvad den ærede Ordfører for Mindretallet (H. C. Holch) ſagde, nemlig, at det paagjældende Blad, naar vi her afgjorde Sagen, ikke vilde ſaae Leilighed til at for-